

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zastoupený JUDr. Hanou Sayehovou, advokátkou se sídlem Sokolská třída 49, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2016, č. j. 58 A 36/2012 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce Ing. J. M. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2016, č. j. 58 A 36/2012 - 73, a žalovanému uložena povinnost nahradit náklady řízení.

II.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. MSK 48028/2012. Tímto rozhodnutím bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Frýdek - Místek (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 3. 2012, č. j. MMFM

25984/2012, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a podle ust. § 22 odst. 1 písm. j) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 6. 5. 2011 na místní komunikaci u budovy hasičské zbrojnice ve Starém Městě (dále též „hasičská zbrojnice“) řídil vozidlo Škoda Felicia Combi pod vlivem alkoholu a při otáčení nedbal zvýšené opatrnosti a narazil levou přední částí vozidla do plechových vrat hasičské zbrojnice, a tím, že dne 29. 10. 2011 na silnici II/477 ve Starém Městě řídil uvedené vozidlo a neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla a řidičský průkaz, který mu byl dne 6. 5. 2011 zadržen z důvodu spáchání prvního přestupku. Nutno doplnit, že krajský soud ve věci rozhodl opakovaně, neboť jeho původní rozsudek byl Nejvyšším správním soudem (rozsudkem ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014 - 23) zrušen pro nepřezkoumatelnost, jelikož krajský soud řádně nevypořádal všechny žalobní námítky.

[3] Krajský soud v odůvodnění nyní napadeného rozsudku vypořádal všechny uplatněné námítky. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně uvedl na několika písemnostech nesprávné datum narození žalobce, krajský soud uvedl, že toto pochybení správního orgánu I. stupně nebylo natolik závažné, aby mohlo založit takovou vadu řízení, pro kterou by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. V souvislostech dané věci by se jednalo o bezdůvodný formalismus. Krajský soud k tomu poukázal na to, že chybné datum narození bylo uvedeno pouze ve dvou písemnostech, v dalších písemnostech bylo již uvedeno správné datum narození. V dané věci bylo navíc nejprve vedeno trestní řízení u Okresního soudu ve Frýdku - Místku, které bylo zastaveno a věc byla postoupena správnímu orgánu I. stupně. Žalobci tedy muselo být zřejmé, že je vůči němu vedeno přestupkové řízení. Navíc žalobce se po zahájení přestupkového řízení sám dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem nahlédnutí do spisu a nijak nezpochybnil zákonnost zahájení přestupkového řízení. Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v námitkách, ve kterých žalobce zpochybňoval, že došlo k dopravní nehodě ve smyslu § 47 zákona o silničním provozu. Podle krajského soudu není sporné, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo na pozemní komunikaci umístěné před hasičskou zbrojnicí ve Starém městě a vznikla při ní škoda. Krajský soud se dále podrobně vyjádřil k námitce žalobce, že před jízdou nepožil alkohol a s odkazem na obsah správního spisu jí nepřisvědčil.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[5] Předně namítal, že přestupkové řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem, neboť správní orgány se dopustily chyby v identifikaci stěžovatele, když na několika písemnostech uvedly nesprávné datum jeho narození. Poukázal na povinnost jednoznačné identifikace účastníků řízení a dovozoval, že proti jeho osobě nebylo řízení o přestupku vůbec zahájeno. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu již z tohoto důvodu zrušit. Stěžovatel dále uvedl, že dodržovat zákon by měl nejen stěžovatel, ale i správní

pokračování

orgán. Podle stěžovatele krajský soud upřednostnil správní orgán a přehlíží jeho pochybení při identifikaci stěžovatele.

[6] V dalším stížním bodě stěžovatel namítal, že argumentace krajského soudu je co do otázek naplnění znaků dopravní nehody ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu nedostatečná. Dle stěžovatele nebylo dostatečně prokázáno, že k předmětné události došlo na pozemní komunikaci, že skutečně vznikla škoda a že ke střetu vozidla a plechových vrat požární zbrojnice došlo v souvislosti s pohybem vozidla. Tvrzení krajského soudu o naplnění uvedených znaků dopravní nehody nemá oporu ve spisu. K dopravní nehodě tak, jak je definována v citovaném ustanovení, proto dle stěžovatele nedošlo. Stěžovatel pak závěrem výslovně uvedl, že „za situace, kdy k žádné dopravní nehodě nedošlo, není případné požití alkoholu před jízdou porušením povinností řidiče“.

[7] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] V nyní projednávaném případě se jedná již o v pořadí druhou kasační stížnost stěžovatele v téže věci a je tedy nezbytné nejprve posoudit s ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. její přípustnost. Dle právě zmíněného ustanovení, věta za středníkem, je taková kasační stížnost přípustná pouze tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K interpretaci tohoto ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že jeho smyslem a účelem je to, „aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli, třeba i malichernou, procesní vadu a poté v dalším řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum napadeného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“

[11] Vycházejí z toho právního názoru Ústavního soudu lze tedy dospět k závěru, že směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho

první rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, je kasační stížnost přípustná jednak ve vztahu k právní otázce, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné (například proto, že, jak je tomu ostatně i v nyní projednávané věci, rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné, takže věcný přezkum právního názoru krajského soudu byl z povahy věci nemožný). Dále je pak opakovaná kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval, a to i včetně relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 - 232).

[12] Nyní projednávaná kasační stížnost je přípustná, jelikož se týká rovněž právních otázek, kterými se Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku nezabýval, a tudíž nevyslovil právní názor závazný pro krajský soud. Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož se tento opomněl vyjádřit k některým námitkám stěžovatele.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně vytýká krajskému soudu, že nezrušil rozhodnutí správních orgánů z důvodu nedostatečné identifikace stěžovatele způsobené uvedením nesprávného data narození. Dovozuje, že proti jeho osobě nebylo řízení o přestupku vůbec zahájeno. Těmto námitkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[14] V projednávané věci není sporné, že v rámci správního řízení bylo u dvou písemností (v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 7. 12. 2011, jakož i v předvolání k ústnímu jednání ze dne 26. 1. 2012) uvedeno chybné datum narození stěžovatele. Namísto správného data X bylo uvedeno datum Y.

[15] Nejvyšší správní soud nepopírá, že správní řád vyžaduje přesnou identifikaci účastníka správního řízení. Nesprávné uvedení data narození účastníka řízení na některé z písemností vyhotovených ve správním řízení však nemá podle Nejvyššího správního soudu za situace, že je z ostatních písemností a kontextu věci jednoznačně zřejmá identita účastníka řízení, za následek nutnost zrušení napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 Ads 107/2012 - 54, a ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 25/2009 - 92).

[16] V tomto případě došlo k jednoznačné identifikaci stěžovatele jako hlavního a jediného účastníka daného správního řízení. Je nutno vycházet z toho, že proti stěžovateli bylo za předmětné protiprávní jednání nejprve vedeno trestní řízení, v rámci něhož byl stěžovatel řádně označen vč. správného data narození. Usnesením Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 T 130/2011 - 68, byla věc postoupena správnímu orgánu I. stupně, neboť míra ovlivnění alkoholem nedosáhla hranice, při níž by bylo nutno jednání stěžovatele posuzovat jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 trestního zákoníku. V usnesení se dále uvádí, že předmětné prokázané jednání by mohlo být posouzeno jako přestupek, a proto jej soud postupuje příslušnému správnímu orgánu. Usnesení o postoupení věci, ve kterém byl stěžovatel označen správným datem narození, bylo stěžovateli řádně doručeno. Stěžovateli tedy muselo být zřejmé, že vůči němu bude vedeno přestupkové řízení. Závěru, že si byl stěžovatel probíhajícího řízení ve

pokračování

vztahu ke své osobě skutečně vědom, svědčí též fakt, že stěžovatel se v návaznosti na oznámení o zahájení řízení dne 2. 1. 2012, ve kterém bylo uvedeno nesprávné datum narození, dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem nahlédnutí do spisu. Stěžovatel přitom bezodkladně po doručení oznámení o zahájení správního řízení ani po nahlížení do spisu nenamítal, že by řízení nebylo vůči jeho osobě zahájeno řádně z důvodu nesprávného data narození, či dokonce, že by vůči němu nebylo přestupkové řízení zahájeno vůbec. Dne 2. 3. 2012 bylo vydáno rozhodnutí s přesnou identifikací stěžovatele vč. správného data jeho narození. Správně byl stěžovatel označen i v rozhodnutí o odvolání. Za shora uvedeného stavu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že krajský soud nepochybil, pokud pro chybně uvedené datum narození stěžovatele na uvedených listinách nevyhověl stěžovateli a nezrušil rozhodnutí správních orgánů. Jak správně uvedl krajský soud, v kontextu dané věci by se jednalo o bezdůvodný formalismus.

[17] Co se týče odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ten neřešil identickou situaci. Citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť se tento soud v odůvodnění pouze obecně odvolal na právní zásady a bez jakéhokoliv odkazu na konkrétní ustanovení právního předpisu zrušil předmětné správní rozhodnutí. V nyní projednávané věci taková situace nenastala. Krajský soud se opíral o relevantní právní úpravu, jeho závěry jsou plně přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádných jiných vad, pro které by bylo nutno rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud postupoval jak vůči stěžovateli, tak vůči správním orgánům zcela v souladu s právní úpravou. Nedošlo k žádnému zvýhodnění správního orgánu, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel namítal, že argumentace krajského soudu je nedostatečná co do otázek naplnění znaků dopravní nehody podle ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle stěžovatele nebylo dostatečně prokázáno, že k předmětné události došlo na pozemní komunikaci, že skutečně vznikla škoda a že ke střetu vozidla a plechových vrat došlo v souvislosti s pohybem vozidla. Ani těmto námitkám nelze přisvědčit.

[19] V ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu se uvádí, že „[d]opravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.“

[20] Krajský soud se výkladem citovaného ustanovení podrobně zabýval a dospěl k závěru, že došlo k dopravní nehodě ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud mj. uvedl, že na území obce Staré Město se nachází pouze jedna požární zbrojnice. Pozemek, na kterém k nehodě došlo, je místní komunikací III. třídy. K tomu krajský soud odkázal na § 2 a § 6 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění účinném k 6. 5. 2011, jakož i na vyjádření Obecního úřadu Staré Město, které toto potvrzuje. Krajský soud se rovněž přesvědčivě vypořádal s otázkou vzniku škody jakožto dalšího pojmového znaku dopravní nehody podle ust. § 47 zákona o silničním provozu, jakož i s tím, že k dopravní nehodě došlo v přímé souvislosti s pohybujícím se vozidlem (§

47 odst. 1 in fine zákona o silničním provozu). Uvedl, že v průběhu správního řízení, resp. předcházejícího trestního řízení bylo spolehlivě zjištěno, a to mj. i na základě výpovědi stěžovatele, že ten automobilem narazil do vrat požární zbrojnice a ty musely být, byť svépomocí vlastníka, následně opraveny. I za situace, kdy škoda není vyčíslená, resp. je odstraněna svépomocí, nelze podle krajského soudu dospět k závěru, že ke škodě nedošlo. Krajský soud dále odkázal na fotografie založené ve správním spisu, na kterých jsou patrné stopy po srážce. K námitce, že k nehodě došlo pohybem vrat a nikoliv pohybem vozidla, krajský soud uvedl, že není sporné, že byl automobil řízený stěžovatelem v pohybu. Pokud by i vrata požární zbrojnice měla být v pohybu, musela by se buď otevírat anebo zavírat. Pokud by se otevírala, lze si jen velmi obtížně představit, že by do vozidla narazila zepředu, nikoli z levého boku a stopa na vozidle by musela být více na levém boku; nadto by takovouto skutečnost stěžovatel musel namítat okamžitě, neboť se jedná o velmi neobvyklou situaci, která je pro řidiče velmi významná. Naopak pokud by se zavírala, pak by stěžovatel najížděl na vrata otevřená a k dopravní nehodě by došlo bez ohledu na to, zda by byla vrata v pohybu nebo ne. Jak vyplývá z fotografií, jednalo se o náraz čelní, což svědčí o nárazu vozidla do vrat, nikoli naopak. Krajský soud se tedy podrobně vyjádřil k naplnění jednotlivých znaků podle § 47 silničního zákona a Nejvyšší správní soud se s jeho argumentací ztotožňuje.

[21] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by závěry krajského soudu o naplnění znaků uvedených v § 47 silničního zákona neměly oporu ve spisu. Správní spis poskytuje podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný podklad pro závěr, že k nehodě došlo před hasičskou zbrojnicí ve Starém městě, že nehodu způsobil stěžovatel, jakož i pro závěr, že nehodou vznikla škoda. Stěžovatel ani v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje obsah správního spisu, ze kterého naplnění uvedených znaků vyplývá. V této souvislosti nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout i vyjádření stěžovatele ze dne 6. 6. 2011, ve kterém uvádí, že *„jsem levou částí předního nárazníku narazil do otevřených dveří požární zbrojnice, které jsem přehlédl. Jelikož jsem se s vozidlem otáčel, tak k nárazu došlo v minimální rychlosti 5 km/h“*. To, že stěžovatel narazil do vrat hasičské zbrojnice, potvrdila i manželka stěžovatele ve vyjádření, které doručila správnímu orgánu I. stupně dne 29. 6. 2011, v kterém uvedla, že *„při otáčení vozidla manžel narazil do otevřených vrat požární zbrojnice“*. Ve správním spisu jsou založeny fotografie, na kterých je vidět jak poškození vozidla stěžovatele, tak i vrat. Ve spisu je založeno i vyjádření obce Staré město, ze kterého vyplývá, že došlo k poškození vrat. Argumentaci stěžovatele, že k nehodě došlo jinak, že vrata požární zbrojnice nebyla zajištěna a vlivem větru narazila do stojícího vozidla atp., považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené za účelovou a nepřisvědčil jí. Výše uvedená argumentace stěžovatele ztrácí na věrohodnosti i proto, že ji stěžovatel přednesl až v řízení před krajským soudem a nikoliv již dříve ve správním řízení, ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor.

[22] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítl, že za situace, kdy k žádné dopravní nehodě nedošlo, nelze tvrdit, že by porušil požitím alkoholu povinnosti řidiče. Jak bylo uvedeno výše, k dopravní nehodě jednoznačně došlo, a proto je nadbytečné se k této námitce podrobněji vyjadřovat. Nejvyšší správní soud v obecné rovině odkazuje na správní spis, konkrétně na záznamy o dechových zkouškách provedených Policií ČR po vzniku dopravní nehody, na výsledky pozdějšího vyšetření krve, jakož i na znalecký posudek ze dne 22. 6. 2011 znalce RNDr. Petra Kurky, CSc., které potvrzují, že stěžovatel byl pod

pokračování

vlivem alkoholu. Nutno doplnit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2007, č. j. 6 Azs 20/2007 - 54). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto na stěžovateli, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Není totiž úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet za stěžovatele, čím konkrétně chtěl v kasační stížnosti argumentovat.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu